

Клечана неділя

Яків Щоголів

Добрим людям дав бог свято;
А роботи ще багато:
Треба й хату чепурити,
Треба й призьбу поновити.
Потім того на подолі
Ми нарвем трави доволі;
В лузі клечання зламаєм,
Чебрецю понариваєм,
Ще й кануперу і м'яти,
Щоб у хаті діл заслати.
Над ворітьми, до притики,
Заткнемо гілля осики,
Щоб в їх відьма не ходила,
Людям шкоди не робила.
А тоді кажу, Андрійку,
Дми та дми у жоломійку;
Бо тобі одна робота,
Щоб тягти дуду до рота,
Та по запічкам никати,
Та мандрики[1] витягати.
Краще ти в нове гарненько
Одягнись і йди швиденько
В божу церкву, та зарані,
Бо тепер святки — клечані;
А валандаться не гоже;
Та гляди мені: крий боже,
Цілий тиждень ти на річку
Не ходи ні вдень, ні в нічку!
Бо там грають з осокою
Лоскотарки під водою,
І почнуть цікаві лади
Підмовлять тебе до ради;
А потім, як вже обманять,
Та в садки свої заманять,
То й порвуть тебе на шмаття,
Щоб закидати в латаття.
Може, я того й не вбачу;

Але все ж таки заплачу,
Як почую: "Ой, Марійко!
Згинув в річці твій Андрійко!"

[1] Сирники.